

Πηγή: ΑΥΓΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ Σελ.: 54-55 Ημερομηνία έκδοσης: 14-02-2021
Αρθρογράφος: Επιφάνεια 725.68 cm² Κυκλοφορία: 2600
Θέματα: ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Θεσσαλονίκη ανοιχτή και την Πρωτοχρονιά

Η πρωτοχρονιάτικη συναυλία της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης υπήρξε εμβληματική στο επίπεδο της συγκροτημένης τεκμηρίωσης και συνηγορίας προς ευρωπαϊκή μουσική ενσωμάτωση της χώρας, ενώ εντυπωσίασε για την αρτιότητα της παραγωγής και το καλλιτεχνικό της αποτύπωμα

Του
ΚΥΡΙΑΚΟΥ Π. ΛΟΥΚΑΚΟΥ

Προβληματιστήκαμε για τη σκοπιμότητα πρωτοχρονιάτικης συναυλίας της Φιλαρμονικής της Βιέννης, χωρίς κοινό και αφρώδη ευφορία. Η αποκαλυπτική παγκόσμια αναμετάδοση συνέδεε τη διοργάνωση με ατμόσφαιρα ασύμπτωτη προς την περίπτωση και, επιπλέον, το συμβατικό χρονικό σημείο απολογισμού σήμαινε αυτομάτως προσκλητήριο ανθρώπινων απουσιών του αποφράδος 2020.

Προσφώως λοιπόν η πρωτοχρονιάτικη συναυλία της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης απέφυγε τον χαρακτήρα τού (θέσει αισιόδοξο καθότι συνήθως ηλιόλουστο) *matinee* επιλέγοντας, για τη δική της απευθείας τηλεοπτική αναμετάδοση της ΕΡΤ3 από την αίθουσα Μ1 του Μεγάρου Μουσικής της συμπρωτεύουσας, τη 19η εσπερινή, ώρα χαμηλών τόνων και σιωπηρού στοχασμού.

Η συναυλία υπήρξε εμβληματική στο επίπεδο της συγκροτημένης τεκμηρίωσης και συνηγορίας προς ευρωπαϊκή μουσική ενσωμάτωση της χώρας, ενώ εντυπωσίασε για την αρτιότητα της παραγωγής και το καλλιτεχνικό της αποτύπωμα.

Σε σκοτεινή αίθουσα και πίσω από την επί σκηνής αραιά διατεταγμένη ορχήστρα, βα-

θούσαν έναστρη αναπαράσταση πλαισιώνοντας ατμοσφαιρικά τη μουσική ακολουθία. Το αποκλειστικά ελληνόφωνο πρόγραμμα της συναυλίας, αν και ποτό στη βιεννέζικη μουσική κοιτίδα των 3/4 συγκροτήθηκε σε τόνους ευπρόσδεκτα ελάσσονες, αντλώντας από το μελαγχολικό απόθεμα μιας συγκεκριμένης ελαφρότερης μούσας και, παράλληλα, εκπέμποντας λιγότερο ή περισσότερα προφανή μηνύματα ενδιαφέροντος συμβολισμού.

Υπό την μπαγκέτα της Ζωής Τσόκανου, με κεντροευρωπαϊκή παιδεία και δράση, η ΚΟΘ εγκαινίασε τη βραδιά με τα αειθαλή «Τριαντάφυλλα απ' τον Νότο» του Γιόχαν Στράους υιού, αποδεικνύοντας συλλογική ενσυναίσθηση των εκτελεστικών μουσικών που χαρίζουν στο βιεννέζικο βαλς τον απαράλλαχτα αριστοκρατικό χαρακτήρα του. Ο Φραντς Λέχαρ είχε την τιμητική του, πρώτα με το «Vilja Lied» από την «Εύθυμη Χήρα», που ερμήνευσε με μουσικότητα, εσωτερικότητα και κλάση η υψίφωνος Άννα Στυλιανάκη, φωνή μεγάλη όσο και πειθαρχημένη, ιδεώδης πρωταγωνίστρια ευκαιρίας αναβίωσης του έργου.

Τη διαδέχθηκε, ως σολίστ, η -επίσης εκ Θεσσαλονίκης ορμώμενη- νεαρή βιολονίστα Αιμιλία Γκασπαριάν, που επωμίσθηκε επαξίως το άτυπο δίπτυχο του «Πόνου» και της «Χαράς Αγάπης», αμφότερα διαμαντάκια της γρα-

φίδας του θρυλικού ομοτέχνου της Φριτς Κράιςλερ.

Τρώνας αυστηρά το τελετουργικό συμφωνικής συναυλίας, νευσαλής καλλιτεχνική διευθύντρια της ΚΟΘ αξιοποίησε το εορταστικό μήνυμά της ως προγεφύρωμα στη γλυκόπικρη μελωδία «Morgen» (Αύριο) του Ρ. Στράους, όπου η άψογη άρθρωση και φραστική της υψίφωνου υποστηρίχθηκε ευαίσθητα από τον εξάρχοντα Αντώνιο Σουσόμολου.

Το «Luxemburger Walzer» του Λέχαρ, πάνω σε θέματα από την οπερέτα του «Ο Κόμης του Λουξεμβούργου», οδήγησε σε μια αριστοτεχνικά συγκροτημένη ελληνική συστοιχία εν μέρει δυσερέτων καταχωρήσεων των Π. Καρρέρ, Θ. Σακελλαρίδη (με επείγουσα υποψηφιότητα της Στυλιανάκη ως Βίβικα σε ολοκληρωμένο «Βαφτιστικό» -για την «Πλουσιού» παραμένουμε πιστοί στην εγγραφή του Μιχάλη Χελιώτη) και Σπ. Σαμάρα («Πριγκίπισσα της Σάσσωνας»).

Μετά τις «Φωνές της Ανοιξιάς» του νεότερου Γιόχαν από τους Στράους (σε διασκευή χωρίς σοπράνο!), η εκδήλωση έκλεισε με την προκλητική άρια της Τζουντίτα από το ομώνυμο οπερετικό στερνοπούλι του Λέχαρ. Μια αναβίωση αυτού του ώριμου έργου, ίσως με Οκτάβιο της αισθαντικής Στυλιανάκη τον Δημήτρη Πακοόγλου, θα εμπλούτιζε ευφάνταστα το ρεπερτόριο της ΕΛΣ! Ακούει κάποιος;

